

**Protokół nr 8/2015
z posiedzenia Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa
Rady Miejskiej Wrocławia
z dnia 18 maja 2015 r., godz. 16:15**

BRM-DPP.0012.11.5.2015

Posiedzenie Komisji prowadził przewodniczący Andrzej Nabzdyk.
Na ogólną liczbę 9 radnych, nieobecni byli: radny Tomasz Hanczarek i radny Piotr Uhle.
Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

PORZĄDEK POSIEDZENIA

I. Zatwierdzenie porządku posiedzenia

I. Zaopiniowanie projektów uchwał:

1. Zmieniająca uchwałę Nr V/17/14 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2015 rok – **druk nr 203/15**
2. Zmieniająca uchwałę nr V/18/14 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta – **druk nr 204/15**

III. Rozpoznanie wezwań i skarg:

1. Rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie ustalenia na terenie Wrocławia liczby punktów sprzedaży napojów zawierających powyżej 4,5% alkoholu (z wyjątkiem piwa), przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży i w miejscu sprzedaży – **druk nr 181/15**
2. Wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego – **druk nr 182/15**
3. Rozpatrzenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Koszykarskiej i Piłczyckiej we Wrocławiu – **druk nr 207/15**
4. Rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 200/15**
5. Rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 199/15**
6. Rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 201/15**
7. Rozpatrzenia skargi na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej – **druk nr 202/15**

IV. Dyskusja i głosowanie nad projektem apelu w sprawie podjęcia przez Radę Ministrów inicjatywy ustawodawczej, mającej na celu umożliwienie skutecznej walki ze środkami zastępczymi, tzw. dopalaczami – druk nr 209/15

V. Sprawy bieżące:

1. pismo Atena Sp. z o.o. L.dz. 2560/SA/2015 z dnia 21.04.2015 r z dnia 21.04.2015 r dotyczące bezpieczeństwa mieszkańców przy ul. Roosevelta we Wrocławiu
2. odpowiedź na pismo BRM-DPP.0014.11.321.2015.BG w sprawie Zespołu Szkolno-Przedszkolnego nr 13 we Wrocławiu
3. pismo Pana Jacka Ossowskiego - Przewodniczącego Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 13 maja br znak BRM-DPP.0006.1.95.2015. Mł przekazujące w załączeniu opinię RIO w sprawie sprawozdania rocznego wykonania budżetu Miasta za rok. 2014 oraz informujące o dalszej procedurze związanej z udzieleniem absolutorium Prezydentowi Wrocławia

V. Wolne wnioski

VI. Przyjęcie protokołu z posiedzenia w dniu 13 kwietnia 2015 r

Ad. I Nie zgłoszono uwag do porządku obrad, który został zatwierdzony jednogłośnie.

Ad. II Zaopiniowanie projektów uchwał:

1. Zmieniająca uchwałę Nr V/17/14 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2015 rok – **druk nr 203/15**

Zreferował Krzysztof Woda- Zastępca Dyrektora Wydziału Finansowego

Wniosek: Komisja w głosowaniu (**za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych**) **jednogłośnie pozytywnie zaopiniowała projekt uchwały**

2. Zmieniająca uchwałę nr V/18/14 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta – **druk nr 204/15**

Zreferował Krzysztof Woda- - Zastępca Dyrektora Wydziału Finansowego

Wniosek: Komisja w głosowaniu (**za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych**) **jednogłośnie pozytywnie przyjęła wystąpienie (zaopiniować projekt uchwały),**

Ad. III. Rozpoznanie wezwań i skarg:

Ad. 1 Rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie ustalenia na terenie Wrocławia liczby punktów sprzedaży napojów zawierających powyżej 4,5% alkoholu (z wyjątkiem piwa), przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży i w miejscu sprzedaży – **druk nr 181/15**

Zreferował – Jacek Sutryk , Dyrektor Departamentu Spraw Społecznych

Komisja zauważyła, że wezwanie do usunięcia naruszenia prawa spowodowanego niniejszą uchwałą, Skarżąca Jeronimo Martins Polska S.A, siedzibą w Kostrzynie – wniosła do organu pismem, które wpłynęło w dniu 13 kwietnia 2015 r., a więc w dacie, w której ten akt prawa miejscowego jeszcze nie obowiązywał, a zatem nie mógł wywołać żadnych skutków prawnych odnoszących się do sfery interesu prawnego. Skuteczne podjęcie działań zmierzających do wniesienia skargi na podstawie art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r o samorządzie gminnym wymaga wprowadzenia danej regulacji do obrotu prawnego .

W związku z czym przedmiotowe wezwanie jest przedwczesne.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za – 6 , przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) jednogłośnie postanowiła wnioskować za nieważnością przedmiotowej skargi.**

Ad. 2 Wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego nr NK-N.4131.155.18.2015.GD1 z dnia 27 kwietnia 2015 r stwierdzające nieważność uchwały nr VIII/113/15 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 19 marca 2015r w sprawie ustalenia na terenie Wrocławia liczby punktów sprzedaży napojów zawierających powyżej 4,5% alkoholu (z wyjątkiem piwa), przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży i w miejscu sprzedaży. – **druk nr 182/15.**

Zreferował – Jacek Sutryk , Dyrektor Departamentu Spraw Społecznych

W ocenie Komisji należy skoncentrować działania Gminy na lobbowaniu zmian w ustawie o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, które w sposób jednoznaczny dawałby możliwość różnicowania liczby punktów sprzedaży napojów zawierających powyżej 4,5 % alkoholu , odpowiednio do lokalnych uwarunkowań społecznych.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za – 6 , przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) jednogłośnie postanowiła wnioskować za niewnoszeniem skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.**

Ad. 3. Rozpatrzenia skargi (Skarżący) do usunięcia naruszenia prawa przez uchylene uchwały LXII/1603/14 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 4 września 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Koszykarskiej i Pilczyckiej we Wrocławiu (dalej : „Uchwała”) - **druk 207/15**

Zreferował – Andrzej Piorun , Zastępca dyrektora BRW

W skardze, która w większości powiela argumentację wcześniejszego wezwania Skarżący krytycznie ocenił rozwiązania przyjęte w Uchwale i zasygnalizował, że narusza ona przepisy powszechnie obowiązującego prawa tj:

- 1) Art. 15 ust. 2 pkt 6 Ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 199, dalej: „uzp”) w zw. z § 4 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587, dalej: „Rozporządzenie”),
- 2) art. 15 ust. 2 pkt 6 uzp w zw. z art. 4 ust 1 uzp oraz w zw. z art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 460);
- 3) art. 17 pkt 12 pzp , art. 20 ust. 1 pzp, a także art. 1 ust. 2 pkt 7 pzp w zw. z art. 140 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t. j. Dz. U. z 2014 r., poz. 121 z późn. zm.) w zw. z art. 31 ust. 3 oraz art. 64 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm., dalej: „Konstytucja”),

- 4) art. 2 Konstytucji w zw. z art. 28 ust. 1 oraz art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1409 z późn. zm.),
- 5) art. 20 ust. 1 pzp w zw. z art. 9 ust. 4 pzp,
- 6) art. 17 pkt 9 pzp,
- 7) art. 17 ust. 5 pzp w zw. z art. 36 pzp w zw. z § 11 Rozporządzenia.

Istotne jest, że rozbieżność ustaleń planu miejscowego z warunkami decyzji o pozwoleniu na budowę nie uniemożliwia realizacji zgodnej z nią inwestycji, bowiem zgodnie z art. 65 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę nie podlega wygaszeniu, mimo że jej ustalenia nie są zgodne z zapisami uchwalonego dla tego terenu planu miejscowego. Prawomocna decyzja o pozwoleniu na budowę stanowi podstawę do realizacji zamierzeń inwestycyjnych. Nie można więc uznać, za naruszenie interesu prawnego nie uwzględnienia w ustaleniach planu miejscowego rozstrzygnięć ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących szeroko rozumianego naruszenia granic prawa dysponowania nieruchomością poprzez nadużycie władztwa planistycznego należy wskazać, że Ustawodawca dopuścił wprowadzenie ograniczeń korzystania nawet z prawa własności do nieruchomości (będącego najszerszym z praw do władania rzeczą) mocą przepisów aktu prawa miejscowego, w tym przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Określone w art. 3 ust. 1 Ustawy władztwo planistyczne, uprawnia ponadto do kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy. W związku z tym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gmina określa m.in. rozmieszczenie inwestycji celu publicznego (art. 4 ust. 1 Ustawy). Plan ten obejmuje wszystkie nieruchomości, a nie tylko te należące do gminy. Nie są zatem zasadne zarzuty Skarżący, że Gmina Wrocław bezprawnie przesądziła o przeznaczeniu jego nieruchomości, nie będąc właścicielem tej nieruchomości.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 Ustawy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego kształtuje, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości, poprzez ustalenie przeznaczenia terenu oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu (art. 4 ust. 1 Ustawy). Brak zgodności zamierzeń Skarżącego co do sposobu wykorzystania działki z treścią Planu miejscowego nie oznacza jednak, że zapisy Planu miejscowego i podjęta uchwała są niezgodne z prawem. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego sporządzony i uchwalony na zasadach i w trybie określonym w Ustawie oraz w zgodzie z powszechnie obowiązującymi przepisami, mimo niosących w swej treści ograniczeń w wykonywaniu prawa własności nieruchomości, nie narusza konstytucyjnej zasady ochrony własności, przewidzianej w art. 21 ustawy zasadniczej.

Odnosząc się do zarzutów Skarżącego, należy wskazać, że uchwalenie Planu Miejscowego w niniejszej sprawie nastąpiło zgodnie z przepisami Ustawy oraz wydanych na jej podstawie aktów wykonawczych. Projekt Planu miejscowego został wyłożony do publicznego wglądu. Ponadto należy zaznaczyć, że „termin „co najmniej 21 dni”, o którym mowa w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w odniesieniu do wymogu wyłożenia planu pod konsultacje społeczne, ma charakter szczególny. Nie jest to termin prawa procesowego, a jego istotą jest stworzenie obywatelom możliwości zapoznania się z projektowaną regulacją prawną” (Rozstrzygnięcie Nadzorcze Wojewody Opolskiego z dnia 17 listopada 2010 r., sygn.: IG.VI.NC.7042-240/10). W określonym terminie Wzywający skorzystał z przysługującego mu uprawnienia do zgłoszenia uwagi do projektu. Przedmiotowa uwaga, mimo jej nieuwzględnienia, została poddana uprzedniej, wnikliwej analizie. Nieuwzględnienie w Miejscowym Planie uwagi Skarżącego nie może być jednak uznane za „brak należytego rozpatrzenia uwag”. Została ona bowiem poddana merytorycznej analizie.

Zarzucane przez Skarżącego rzekome pobieżne i niepełne sporządzenie prognozy finansowej przejawiające się w pominięciu wnikliwej analizy roszczeń odszkodowawczych Skarżącego związanych z uchwaleniem Planu Miejscowego oraz błędne ustalenie jego skutków ekonomicznych, nawet gdyby w istocie zaistniało, nie byłoby podstawą do stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały.

Reasumując, zarzuty Skarżącego sprowadzają się niemal wyłącznie do ograniczenia prawa własności wobec nieruchomości. Jednak nawet najszerze z praw, jakim jest prawo własności nie ma charakteru bezwzględny. Może doznawać szeregu ograniczeń wynikających z przepisów prawa. Z reguły są to przepisy rangi ustawowej. Ustawodawca dopuścił jednak wprowadzenie ograniczeń korzystania z prawa własności do nieruchomości mocą przepisów aktów prawa miejscowego, w tym przepisami Uchwały Rady Miejskiej. Uwzględniając powyższe uznać należy, że uchwała LXII/1603/14 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 4 września 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Koszykarskiej i Piłczyckiej we Wrocławiu nie doprowadziła do naruszenia obowiązujących przepisów prawa, a zarzuty Skarżącego są nieuzasadnione.

Zdaniem Komisji zarzuty nie znajdują podstaw prawnych, a Skarżący opiera się na błędnej interpretacji przepisów prawa, w szczególności dotyczących szeroko rozumianego prawa własności, w związku z czym skarga jest bezzasadna.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za - 6 , przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) jednogłośnie postanowiła wnioskować za oddaleniem przedmiotowej skargi.**

Ad. 4 Rozpatrzenia skargi na Prezydenta – druk 200/15.

Zreferował - Michał Laskowski, Zastępca Dyrektora WNK

Pismem z dnia 13 kwietnia 2015 r. p. (dalej: Skarżący), złożył skargę do Urzędu Miejskiego Wrocławia na bezczynność organu - Prezydenta Miasta Wrocławia. Przedmiotem skargi była bezczynność organu w przedmiocie nieudzielenia Skarżącemu odpowiedzi na zadane przez niego pytanie skierowane do Prezydenta Wrocławia pismem z dnia 12 marca 2015 r. Jego celem było uzyskanie informacji na temat wpływu wyroku Trybunału Konstytucyjnego, podjętego w dniu 10 marca 2015 r., stwierdzającego niekonstytucyjność określonych przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (dalej: „ustawa o przekształceniu”) na wybór bezprzetargowego trybu sprzedaży nieruchomości znajdującej się przy ul. we Wrocławiu, stanowiącej własność Gminy Wrocław. Skarżący żądał również udzielenia informacji dotyczących dokładnego terminu podpisania umowy sprzedaży w/w nieruchomości.

Odpowiedzi na skargę udzielił Wiceprezydent Miasta Wrocławia – Wojciech Adamski. Poinformował on, że pismem z dnia 23 kwietnia 2015 r. udzielono Skarżącemu odpowiedzi na zadane przez niego pytania, wyjaśniając jednocześnie, że wyrok znajduje zastosowanie w odniesieniu do postępowań administracyjnych toczących się w oparciu o przepisy ustawy o przekształceniu. Ze względu na brak stosownego wniosku strony postępowania, którą był użytkownik wieczysty nieruchomości zlokalizowanej przy ul. we Wrocławiu, nie znajdują one jednak zastosowania w niniejszej sprawie. W przedmiotowym piśmie wskazano ponadto właściwe regulacje prawne, na podstawie których są podejmowane stosowne rozstrzygnięcia w sprawie. Pismem tym przeproszono również za zwłokę w udzieleniu odpowiedzi.

W istocie organ udzielił odpowiedzi na wniosek Skarżącego, jednak miało to miejsce pismem z dnia 23 kwietnia 2015 r. , a zatem po upływie miesiąca od złożenia stosownego wniosku.

Zdaniem Komisji należy uznać skargę za zasadną.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za - 6 , przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) jednogłośnie postanowiła wnioskować za uwzględnieniem przedmiotowej skargi.**

Ad. 5 Rozpatrzenia skargi na Pana (Skarżący) z dnia 16 marca 2015 roku na Prezydenta Wrocławia dotyczącej sprawy prowadzonej przez Wydział Lokali Mieszkalnych Urzędu Miejskiego Wrocławia, w związku z lokalem mieszkalnym przy ul. we Wrocławiu oraz odmowy ponownego zawarcia umowy najmu ze skarżącym – druk 199/15

Zreferowała - Krystyna Paterek, Zastępca Dyrektora WLMiU

Przedmiotem skargi było naruszenie interesu Skarżącego poprzez uniemożliwienie zawarcia przez Skarżącego kolejnej umowy najmu niesamodzielnego lokalu mieszkalnego, położonego przy ul. we Wrocławiu, wynajmowanego przez niego do dnia 31 grudnia 2013 r. Skarżący zakwestionował ponadto działania podejmowane przez organy Gminy Wrocław, zmierzające do likwidacji niesamodzielných lokali mieszkalnych we Wrocławiu.

Odpowiedzi na skargę udzielił Wiceprezydent Wrocławia Wojciech Adamski. Podkreślił on, że umowa najmu lokalu do której nawiązał Skarżący, została wypowiedziana ze skutkiem prawnym na dzień 31 grudnia 2013 r., ze względu na pozostawanie w zwłoce przez Skarżącego w zapłacie czynszu i innych opłat za używanie w/w lokalu, przekraczającej trzy pełne okresy płatności. Udzielający odpowiedzi na skargę poinformował ponadto, że podjęto uchwałę Nr XXXVII/2420/05 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie zasad wynajmowania lokali mieszkalnych wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Gminy Wrocław oraz uchwałę Nr XLVIII/1165/13 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 19 września 2013 r. w sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2014-2019, których jeden z celów stanowi likwidacja trzech niesamodzielných lokali mieszkalnych znajdujących się przy ul. we Wrocławiu. O zawarcie umowy najmu w odniesieniu do jednego z tych lokali wnosił Skarżący. Udzielający odpowiedzi na skargę poinformował ponadto, że Gmina Wrocław odzyskał już jeden z w/w lokali. Dysponuje ona również prawomocnym wyrokiem sądu orzekającym eksmisję lokatorów z drugiego z nich. Dlatego też, w celu realizacji w/w uchwał niemożliwe było zawarcie ze Skarżącym umowy najmu, której przedmiotem byłby żądany przez niego lokal. Niemniej jednak, w celu zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych Skarżącego, zaproponowano mu najem samodzielnego lokalu mieszkalnego znajdującego się w innej nieruchomości. Skarżący nie ustosunkował się jednakże do złożonej mu propozycji zawartej w pi-

śmie z dnia 22 lipca 2014 r. Dopiero w treści skargi poinformował on o tym, że nie wyraża on zgody na zamianę zamieszkiwanego przez niego lokalu.

Działania kompetentnego organu były bowiem podejmowane na podstawie i w granicach prawa, z jednoczesnym uwzględnieniem postanowień w/w uchwał, będących źródłami prawa miejscowego. Stanowiły one konsekwencję przyjętej przez Radę Miejską Wrocławia polityki gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław, która to kształtowana jest samodzielnie przez organy gminy. Wypowiedzenie przedmiotowej umowy najmu nastąpiło natomiast z winy Skarżącego i stanowiło rezultat nieterminowego uiszczenia przez niego wymaganych płatności. Po uregulowaniu należnych opłat zaproponowano Skarżącemu, na jego wniosek, możliwość zamieszkania w innym, samodzielnym lokalu mieszkalnym. W związku z powyższym nie nastąpiło naruszenie interesu Skarżącego, a Organ dołożył zatem starań do zapewnienia Skarżącemu właściwego lokalu. Skarżący nie ustosunkował się jednakże do złożonej mu propozycji, pozostając biernym w tej kwestii. Swoje stanowisko w tej sprawie przedstawił on bowiem dopiero w analizowanej skardze. Ponadto należy zauważyć, że obowiązujące przepisy prawne nie zapewniają Skarżącemu roszczenia o nawiązanie umowy najmu określonego lokalu. O tym czy dana umowa zostanie zawarta decyduje bowiem wola obu stron stosunku.

Zdaniem Komisji należy uznać skargę za bezzasadną.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za – 6 , przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) jednogłośnie postanowiła wnioskować za nie-uwzględnieniem przedmiotowej skargi.**

Ad. 6 Rozpatrzenia skargi na Prezydenta – druk 201/15.

Zreferowała – Krystyna Paterek, Zastępca Dyrektora WLMiU

Pismem z dnia 20 kwietnia 2015 r., data wpływu do Urzędu, p. -

(dalej: „Skarżąca”) złożyła „wniosek o weryfikację działania Prezydenta Miasta Wrocław”. Stanowił on skargę na bezczynność Prezydenta Miasta Wrocławia w zakresie niewykonania postanowień wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w przedmiocie zapewnienia Skarżącej i jej Małżonkowi prawa do otrzymania lokalu socjalnego.

Skarżąca poddała pod wątpliwość, stosowane podczas decydowania o przyznaniu prawa do najmu lokalu, przekroczone przez nią kryterium dochodowe. Zakwestionowała ona również brak wystarczającej liczby lokali socjalnych. Zdaniem Skarżącej, warunki, jakie zapewniono jej w zajmowanym przez nią lokalu socjalnym nie spełniają wymogów określonych w art. 6 a ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t. j. Dz. U. z 2014 r., poz. 150, dalej: „upl”) i przyczyniają się do pogorszenia jej stanu zdrowia. Mimo to, jest ona obowiązana do uiszczania „czynszu karnego” za zajmowanie tego lokalu.

Odpowiedzi na skargę udzielił Wiceprezydent Miasta Wrocławia. Wskazał on, że zajmowany przez Skarżącą lokal socjalny został jej zapewniony w ramach realizacji zobowiązania nałożonego na Gminę wyrokiem nakazującym Skarżącej opuszczenie, opróżnienie i wydanie poprzednio zajmowanego przez nią lokalu. Zawarto z nią wówczas umowę najmu lokalu na czas określony od dnia 07.08.2006 r. do dnia 07.08.2007 r. Po upływie tego terminu, zgodnie z postanowieniami uchwały Nr XXXVII/2420/05 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 21 kwietnia 2005r. w sprawie zasad wynajmowania lokali mieszkalnych wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Gminy Wrocław, przeprowadzono postępowanie w celu nawiązania ze Skarżącą kolejnego stosunku najmu zajmowanego przez nią lokalu. Ustalono jednakże, że nie spełnia ona szczegółowego kryterium dochodowego pozostawania w niedostatku. Wobec tego brak było podstaw do nawiązania ze Skarżącą w/w umowy. Wobec braku zgody Skarżącej na opuszczenie w/w lokalu skierowano sprawę na drogę postępowania sądowego, w wyniku którego orzeczono opróżnienie lokalu zajmowanego przez Skarżącą i jej Małżonka. Orzeczono równocześnie o przysługującym im prawie do otrzymania lokalu socjalnego. Nakazano jednakże wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez Gminę Wrocław oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Udzielający odpowiedzi na skargę wskazał również, że lokale socjalne są pozyskiwane przez Gminę z tzw. ruchu ludności. Ich przeznaczeniem jest nie tylko wykonanie wyroków eksmisyjnych, ale także ich najem osobom pozostającym w niedostatku. Następuje to zgodnie z opracowywanymi corocznie listami osób zakwalifikowanych do zawarcia przedmiotowych umów. Oddanie lokalu do użytkowania następuje dopiero po dokonaniu ich uprzedniego remontu. Dokonanie remontu jest jednak determinowane możliwościami finansowymi Gminy Wrocław. Ze względu na brak środków służących realizacji tego celu, wydłużeniu ulega okres niezbędny do wykonania przedmiotowego wyroku.

Udzielający odpowiedzi na skargę odniósł się również do zarzutu niespełnienia przez zajmowany przez Skarżącą lokal socjalny warunków określonych w upl. Zauważył on, że lokale socjalne powinny odpowiadać wymogom określonym w upl, niemniej jednak mogą one posiadać obniżony standard, czego przykładem jest wspólna używalność określonych

pomieszczeń. Konieczność uiszczania opłaty, którą Skarżąca nazwała „czynszem karnym”, znajduje natomiast oparcie w przepisach prawa, tj. w art. 18 upł.

Podstawy prawne zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego z zasobu mieszkaniowego Gminy Wrocław stanowią upł oraz uchwała Nr XXXVII/2420/05 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 21 kwietnia 2005r. w sprawie zasad wynajmowania lokali mieszkalnych wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Gminy Wrocław. Określone w nich procedury wiązały Wynajmującego w doborze osób, z którymi zostanie zawarta umowa najmu lokalu socjalnego. Uznanie Skarżącej za niespełniającą określonego w nich kryterium dochodowego pozostawania w niedostatku, stanowiło prawidłowe zastosowanie obiektywnego, określonego prawem miernika. Wydanie decyzji odmownej w tym zakresie nie oznacza jednak bezczynności organu, bowiem organ podjął stosowne działania.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że Skarżąca zajmuje obecnie lokal socjalny będący własnością Gminy Wrocław. Nie dysponuje ona jednakże tytułem prawnym do jego zajmowania. Zgodnie zatem z art. 18 ust. 1 upł jest ona obowiązana do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać z tego tytułu odszkodowanie. Jego wysokość odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Opłata uiszczana przez Skarżącą jest zatem opłatą wynikającą wprost z ustawy.

Lokale socjalne powinny odpowiadać wymogom określonym w upł, ale to obowiązkiem najemcy, tj. Skarżącej, jest utrzymywanie lokalu oraz pomieszczenia, do używania których jest uprawniona, we właściwym stanie technicznym (art. 6b upł). Na niej ciąży również obowiązek naprawy i konserwacji sprzętu określonego w art. 6b ust. 2 upł, m.in.: grzejników wody przepływowej czy podgrzewaczy wody. Brak jest zatem uchybień Organu w tym względzie.

Ponadto bezczynności organu nie można upatrywać również w zakresie nieprzyznania Skarżącej lokalu socjalnego. Organ podjął bowiem stosowne działania. Mając na uwadze jednakże zobiektywizowane czynniki, takie jak: szczegółowe określenie procedury ubiegania się o zawarcie umowy najmu lokalu socjalnego oraz wysokość zasobów finansowych Gminy Wrocław, nie jest aktualnie możliwe zapewnienie stosownego lokalu. Nie jest to jednak w sprzeczności z postanowieniami ustawy oraz wyroku nakazującego zapewnienie lokalu socjalnego, który nie wprowadził terminu realizacji przedmiotowego obowiązku.

Zdaniem Komisji należy uznać skargę za bezzasadną.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za – 6 , przeciw – 0, wstrzymało się – 0 Radnych) jednogłośnie postanowiła wnioskować za niewzględnieniem przedmiotowej skargi.**

Ad. 7. Rozpatrzenia skargi na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu - **druk 202/15**

Zreferowała - A. Józefiak – Materna- Dyrektor MOPS

Pismem z dnia 24 marca 2015 r. (data wpływu do Urzędu) p. < (dalej: „Wnosząca skargę”), działając w imieniu i na rzecz swojej siostry p. (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na działanie Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu (dalej: „MOPS”). Przedmiotem skargi było nienależyte wykonywanie przez pracowników MOPS zadań określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 64, poz. 593 z późn. zm., dalej: „ups”), w efekcie których w dniu 9 września 2014 r. dokonano licytacji mieszkania będącego własnością Skarżącej.

Zdaniem Wnoszącej skargę, „pracownicy MOPS dopuścili się szeregu zaniedbań w sprawach Skarżącej” poprzez nieustalenie jej sytuacji i problemów, a także nieudzielenie adekwatnej do sytuacji pomocy. Wnosząca skargę uznała również, że pomoc udzielona Skarżącej przez MOPS powinna być „daleko większa od udzielonej”, co jej zdaniem jest zgodne z dyspozycją art. 3 ust. 1 i 2 ups. Wnosząca skargę zarzuciła naruszenie art. 119 ups poprzez niedokonanie prawidłowej analizy i oceny zjawisk, które powodują zapotrzebowanie na świadczenia z pomocy społecznej, a w konsekwencji niezakwalifikowanie Skarżącej do uzyskania określonych świadczeń. W opinii Wnoszącej skargę nie udzielono Skarżącej stosownych informacji, wskazówek oraz pomocy w zakresie rozwiązania spraw życiowych, tj. pomocy w przedmiocie zachowania własności mieszkania, jak również nie zapewniono jej stosownej pomocy medycznej oraz prawnej, w tym „opiekuna, kuratora, pełnomocnika czy przedstawiciela do prowadzenia jej spraw”.

Odpowiedzi na skargę udzieliła Zastępca Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu – Elżbieta Olber (dalej: „Zastępca Dyrektora MOPS”). Zaznaczyła ona, że informacje dotyczące licytacji nieruchomości będącej własnością Skarżącej pracownicy MOPS uzyskali dopiero w dniu 28 sierpnia 2014 r., kiedy to Skarżąca poprosiła pracownika MOPS o nawiązanie w jej imieniu z kontaktem pracownikiem kancelarii prowadzącej egzekucję z nieruchomości. W tym samym dniu nawiązano kontakt z przedstawicielem w/w Kancelarii. Do udziału w sprawie włączono ponadto konsultanta MOPS, który pozostawał w stałym kontakcie z przedstawicielem Kancelarii. Celem ochrony interesów Skarżącej, uzyskano również dane adresowe i telefoniczne Wnoszącej skargę – siostry Skarżącej. Podczas rozmowy telefonicznej poinformowano ją o zaistniałej sytuacji, monitorując stale stan spra-

wy. Zastępca Dyrektora MOPS zauważyła także, że od chwili objęcia Skarżącej opieką MOPS, tj. od marca 2008 r., Skarżąca niemal nieprzerwanie pobierała dodatek mieszkaniowy. Miał być on przeznaczony na czynsz oraz bieżące opłaty. W wypadku ich nieuiszczenia, Zarządca lokalu powinien poinformować MOPS o istniejących zaległościach. MOPS nie uzyskał takiej informacji.

Odnosząc się natomiast do zarzutu braku dbałości o stan zdrowia Skarżącej, Zastępca Dyrektora MOPS poinformowała o prowadzonym wobec Skarżącej stałym monitoringu jej sytuacji zdrowotnej zarówno fizycznej, jak i psychicznej. Dokonywano to poprzez wizyty w mieszkaniu Skarżącej pracownika MOPS i lekarza specjalisty, a także wizyty Skarżącej u specjalistów w asyście pracownika MOPS. Skarżąca zrezygnowała jednak dobrowolnie z oferowanej jej pomocy.

W zakresie obowiązku informacyjnego Zastępca Dyrektora MOPS wskazała, że Skarżąca była na bieżąco informowana o zasadach ubiegania się o określone świadczenia. Pracownik MOPS składał ponadto w jej imieniu wnioski o przyznanie dodatku mieszkaniowego. Skarżąca pobierała także zasiłki stałe, celowe oraz dodatek energetyczny. Świadczy to o posiadaniu przez nią wiedzy o przysługujących jej prawach. Mimo to, Skarżącą informowano wielokrotnie o możliwości skorzystania przez nią z pomocy konsultanta prawnego MOPS. Oznajmiła ona jednakże, że jedyną pomocą jaką oczekuje od MOPS, jest pomoc finansowa.

Zastępca Dyrektora MOPS zaznaczyła ponadto, że ze względu na fakt choroby Skarżącej załatwienie przedmiotowej sprawy wymagało od pracowników MOPS wyjątkowego, umiejętnego podejścia, ostrożności oraz wyczucia i taktu. Dlatego też wszelkie rozmowy były przeprowadzane z uwzględnieniem specyfiki kontaktu ze Skarżącą z wyłączeniem jakichkolwiek form nacisku czy wyraźnej perswazji.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ustalono, że pracownicy MOPS realizowali we właściwy sposób nałożone na nich zadania ustawowe. Przeprowadzali oni wizyty w mieszkaniu Skarżącej, podczas których informowano ją w sposób właściwy o przysługujących jej prawach, zarówno w zakresie korzystania z poradnictwa prawnego, pomocy medycznej jak i uzyskania konkretnej pomocy finansowej w postaci zasiłków oraz dodatków wypłacanych przez MOPS. Niejednokrotnie składano w jej imieniu stosowne wnioski. W zakresie pomocy medycznej zapewniono Skarżącej dostęp do specjalistów zdrowia fizycznego i psychicznego. Skarżąca dobrowolnie zrezygnowała z oferowanej jej pomocy. Skarżąca, jako osoba posiadająca pełną zdolność do czynności prawnych, może samodzielnie decydować o jej sprawach i podejmować w tym zakresie wiążące decyzje. Obowiązkiem Skarżącej, jako osoby korzystającej z pomocy społecznej jest natomiast współdziałanie w rozwiązywaniu jej trudnej sytuacji życiowej (art. 4 ups). Zatajanie informacji związanych z zadłużeniem i podjęcie przez właściwe organy określonych czynności prawnych skierowanych do majątku Skarżącej uniemożliwiło jednakże skuteczne udzielenie pomocy Skarżącej. Mimo to, pracownicy MOPS, uwzględniając zasady etyki zawodowej, podejmowali działania mające na celu udzielenie pomocy Skarżącej.

Zdaniem Komisji skarga jest niezasadna.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za - 6 , przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) jednogłośnie postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

IV. Dyskusja i głosowanie nad projektem apelu w sprawie podjęcia przez Radę Ministrów inicjatywy ustawodawczej, mającej na celu umożliwienie skutecznej walki ze środkami zastępczymi, tzw. dopalaczami – druk nr 209/15

Komisja w wyniku głosowania (za - 5 , przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) jednogłośnie pozytywnie zaopiniowała projekt uchwały.

Ad. V Sprawy bieżące:

Ad. 1 . pismo Atena Sp. z o.o. L.dz. 2560/SA/2015 z dnia 21.04.2015 r z dnia 21.04.2015 r dotyczące bezpieczeństwa mieszkańców przy ul. Roosevelta we Wrocławiu

Wniosek: Komisja zapoznała się z pismem oraz ustaliła przygotować pismo do Komendanta Straży Miejskiej.

Ad. 2. odpowiedź na pismo BRM-DPP.0014.11.321.2015.BG w sprawie Zespołu Szkolno-Przedszkolnego nr 13 we Wrocławiu

Wniosek: Komisja zapoznała się z pismem i przyjęła go do wiadomości - bez nadania biegu sprawie.

3. pismo Pana Jacka Ossowskiego - Przewodniczącego Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 13 maja br znak BRM-DPP.0006.1.95.2015. MŁ przekazujące w załączeniu opinię RIO

w sprawie sprawozdania rocznego wykonania budżetu Miasta za rok. 2014 oraz informujące o dalszej procedurze związanej z udzieleniem absolutorium Prezydentowi Wrocławia

Wniosek: Komisja zapoznała się z pismem i przyjęła go do wiadomości - bez nadania biegu sprawie.

Ad. VI. Nie zgłoszono wolnych wniosków.

**Przewodniczący Komisji
Andrzej Nabzdyk**

**Protokół sporządziła:
Barbara Grosel**